

Газета Університетського коледжу
Київського університету імені Бориса Грінченка

NOTA BENE

Випуск № 2, листопад-грудень 2017

«NOTA BENE»
випуск № 2
листопад-грудень 2017

ГОЛОВНА РЕДАКТОРКА	Дарина Кучережко
ДИЗАЙНЕРКА	Анастасія Гулько
АВТОРИ	Дар'я Троїцька Катерина Лесяк Дарина Довгоп'ята Владислав Чус
ШЕФ-РЕДАКТОРКА	Тетяна Іванівна Ус

ЗАСНОВНИК І ВИДАВЕЦЬ:

Університетський коледж Київського університету імені Бориса Грінченка
Циклова комісія з видавничої справи, культури та української філології

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: просп. Гагаріна, 16

E-MAIL: notabene.kubg.edu.ua@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати текст.

Висловлені авторами думки можуть не збігатися з позицією редакції.

При передруку посилання на «NOTA BENE» — обов'язкове!

«У цілому нічого не змінилося. Ти, як і раніше, прокидаєшся вранці, миєшся, вариш каву, ліниво мружишся над своїм сніданком, — тільки з кожним днем за вікном стає все темніше. І одного разу твій будильник продзвенить, ти розплющиш очі і побачиш ніч. А це означатиме, що в твоєму місті осінь.

Осінь схожа на вишукану хворобу: спочатку ти милуєшся кольорами, збираєш опале листя, але водночас починаєш відчувати якусь чужинну печаль, проникаєшся тихою ніжністю до рідних і близьких. Але з плином часу осінь втрачає свій поетичний флер, відкриває голі дерева, холод, похмуру сльоту і перший мокрий сніг, який швидко перетворюється на болото під ногами застуджених насуплених людей. Але що холоднішою і безпросвітнішою стає зовнішня темрява, то затишнішим видається тепле м'яке світло у квартирі. І якщо літо — час тікати з дому назустріч нездійсненним мріям підліткової душі, то пізня осінь — час повернення додому».

Аль Квотіон

Листопад намотує нас на виделку повсякденних справ, кидає на пошуки невідомого, щоб заповнити залишену літом порожнечу. Це місяць «Радіохеду», «Плацебо», «Спліну», «Колдплею», Жадана, Бодлера. Апофеоз барокової осені, коли пишнота і вишуканість відступили, оголили світові нерви. Життя видається сном, з якого важко прокидатися, він тягнеться за тобою весь день і чекає слушної нагоди знову заволодіти думками.

Осінь — це не час суму, а час відсутності емоцій. І від цієї байдужості хочеться втекти, вирватися, протестувати проти сірості навколо, радіти сонцю чи снігу — неважливо, головне радіти, відчувати щось.

Проте ми ще достеменно не встигнемо себе опанувати, коли багряно-жовтий настрій зміниться на зимову новорічно-різдвяну ейфорію. Дописи про пледи, какао і дощ перетворяться на дописи про пухнастий і лапаний сніг надворі. Вітрини прикрасять гірляндами, Київ буде весь світитися від передчуття свята, і важливо втримати цей настрій якнайдовше, хоча б з останніх сил.

Колись у твоєму майбутньому нинішній вихор обвинувачень, викликів, розпачів, перемог і зрад видасться смішним і дріб'язковим. Але любов і ненависть, котрі ти зараз відчуваєш, і все тобою пережите — це власне і є ти, твій непідробний, унікальний світ, і жити варто тільки для його наповнення.

Використовуйте свій час і бережіть себе та своїх близьких — не тільки восени, завжди.

У цьому випуску

Менталітет і мова

Матеріал до Дня української писемності та мови.....с. 4

«Невідомий Грінченко»

Освіта, родинні зв'язки та дебют в українській соціології, причетність до винаходу телебачення — те, чого ви не знали про ідейного лідера нашого Університету.....с. 6

Youtube на службі у науки

«Підписуйтеся і ставте пальчики догори!» Чому youtube — це не тільки відео про котиків, і як навчатися без перенавантаження.....с. 8

NB рекомендує: Call me Cacao!

Мир, любов, какао. Як пов'язані Закарпаття і Південна Америка, де сидіти на підвіконні, щоб зігрітися цієї зими (сюрприз для читачів, не пропусти!).....с. 10

Ута-карута

Суші, самураї, аніме... Настільні ігри? Чим вони краще за футбол і що спільного в японських карт та українських поетів.....с. 12

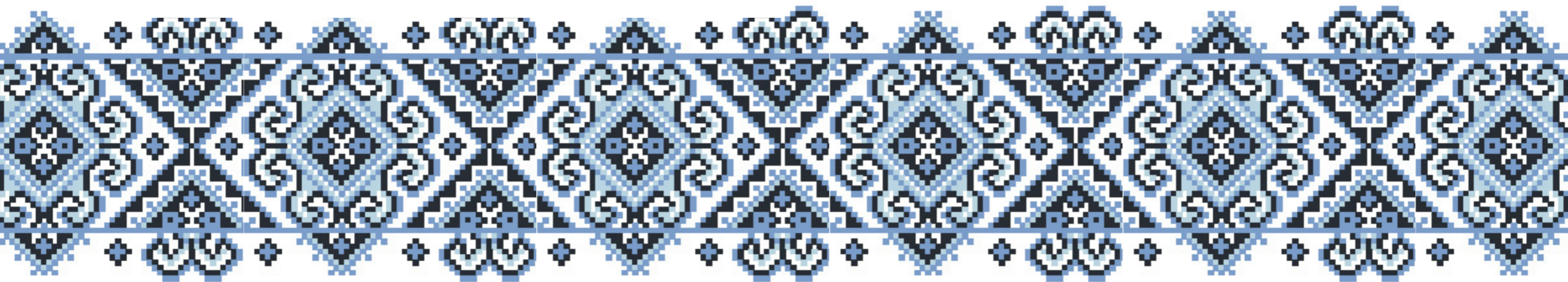
Життя після коледжу: правда чи вигадка?

«Далі буде...» Розмова з випускниками спеціальності «Видавнича справа та редагування» про те, що робити після закінчення четвертого курсу.....с. 15

«Ось так і пишу...»

Про осінь, космос і бунтарство: поетичний доробок студентів Коледжу.....с. 16

Менталітет і мова

9 листопада Україна відзначає День української мови та писемності. Це дуже особливе для нас свято, адже, як слушно зауважив Іван Огієнко: «Мова – це наша національна ознака, в мові – наша культура, ступінь нашої свідомості...» І це дійсно так: існування нації без мови неможливе. У мові проявляється національний менталітет – сукупність уявлень, переконань, поглядів певної групи, відтворення досвіду минулого покоління. Менталітет народу, його світобачення, вдача впливають на своєрідність мови.

Щоб переконатися в цьому, слід проаналізувати не нові запозичені слова, а власні словотвори, що виникли сотні років тому, слова, які й виявляють наш менталітет. Зрозуміло, що порівнювати сотні тисяч слів рідної мови немає можливості. Тому розглянемо лише головні українські поняття про державу, суспільство, родину, освіту.

Почнемо зі слова «державна», походження якого давнє і глибоке. Воно означає суспільну організацію, яка «держить», «утримує разом» певну громаду людей. Також, на нашу думку, не даремно слово «дружина» має, на перший погляд, кардинально різні поняття: жінка щодо чоловіка, з яким вона перебуває у шлюбі, та княже військо на руських землях. Виходить, що етимологія українського слова «дружина» походить від слова «друг», тобто товариш. Тобто чоловік та дружина стоять у рівних дружніх відносинах між собою. Для чоловіка його жінка, як і військо, є життєвою опорою і поміччю.

Дуже особливе, навіть сакральне походження має звичайне слово «подвір'я». Воно складається з двох слів – «под» – тобто «під» або «знизу» і «вір'я» – «вірій», «ірій», що означає у східнослов'янській міфології стародавню назву раю, блаженної сторони, вічної весни,

вічного світла і Райського дерева, Дерева життя, біля вершини якого нібито мешкають птахи та душі померлих. Якщо дослівно перекласти – «місце під раєм».

Що ж стосується понять, які характеризують негативні явища, в українській мові вони представлені іншомовними словами, або словами, які містять мінімально негативне значення. Так, спробуйте знайти відповідник в українській мові до російського слова «пытка». Не вдається? Відповідника до цього слова український менталітет взагалі не створив, задовольнившись латинським – «тортури».

Поряд з цими словами в українській мові існує таке гарне поняття, як «освіта», що означає оволодіння знаннями. Взагалі, з поняттям світла пов'язана ціла низка фундаментальних понять українського менталітету: СВІТ, всеСВІТ, СВІТогляд, СВІТозарний, СВІТоправ-

ний. «Світло», «ясність» для української ментальності – найвища характеристика.

Можна і далі наводити подібні приклади, однак це, мабуть, буде зайвим, оскільки особливості української ментальності, що стоять за словотворенням, очевидні й із наведених прикладів. Виходить, що мова – не лише засіб спілкування, а й скарбниця духовного і культурного спадку українського народу. І на сучасному етапі розвитку нашого суспільства менталітет продовжує відігравати свою важливу роль регулятора економічних, політичних та культурних цінностей.

Дарина Кучережко,
студентка ЗВС групи

Невідомий

З 1 по 10 грудня ми відзначаємо «Грінченківську декаду» з метою ушанування пам'яті Бориса Грінченка, видатного діяча української культури та науки, ідейного лідера нашого Університету. З огляду на це редакція NB, підтримуючи традицію, відкриває вам Грінченка, якого ви ще не знали.

Сімейні зв'язки

Борис Дмитрович зі сторони батька — нащадок козацького роду. Дід, Яків Грінченко, за зразкову службу царю отримав звання дворянина. Літературний хист Борис Дмитрович успадкував, очевидно, теж від своїх предків. Його рідна бабуся по батькові — двоюрідна сестра основоположника української прози Григорія Квітки-Основ'яненка. На любов до мистецтва і творчу вдачу вплинули, мабуть, і ті віддалені родинні зв'язки, в яких перебували дід письменника та художник Іван Айвазовський.

Рання творчість

Під впливом «Кобзаря» Тараса Шевченка юний Борис закохався в рідну мову. З 13 років для своїх однокласників почав видавати журнал. Створює вірші, оповідання, критичні статті. Досить незвично як для середньостатистичного підлітка:

Найкраща освіта – самоосвіта

Через арешт Борису Грінченку було заборонено здобувати освіту, але завдяки своїм зусиллям та бажанню вчитися вже в 17 років екстерном отримує звання вчителя початкового народного училища. По суті, письменник так і не закінчив вищого навчального закладу.

Зразковий батько

Борис Дмитрович безмежно любив свою доньку Анастасію. Коли вона була ще маленькою і вчилася читати, її батько почав видавати ілюстрований журнал «Квітка». У ньому було надруковано різноманітні загадки, оповідання, вірші і невеличкі науково-популярні статті. А ще для навчання доньки Борис Грінченко написав «Українську граматику» та «Настину читанку».

Соціологічна діяльність

У своїй праці «Перед широким світом» Борис Дмитрович вперше в історії українського літературознавства здійснив соціально-психологічне дослідження читацької аудиторії.

Грінченко

Вартовий

Народившись у рік заборони української мови, Борис Грінченко увійшов в історію, літературу, культуру, педагогіку, видавничу справу як оборонець усього національного. Саме тому він обрав такий промовистий, символічний псевдонім — «П. Вартовий» — той, хто стоїть на сторожі, оберігає, охороняє.

Близьке товариство

Борис Дмитрович вів активне листування з Іваном Франком. Завдяки такій співпраці у галицькому часописі «Зоря» надруковано педагогічні праці письменника та переклади з англійської, німецької мов. Очолюючи товариство «Просвіта» в Києві, Борис Грінченко співпрацював з Лесею Українкою.

Борис Грінченко підтримував відомого українського поета, публіциста Павла Грабовського, коли він перебував у засланні, допоміг видати його збірку «Кобза». За таку щирю дружбу П. Грабовський назвав свого сина Борисом, який в майбутньому стане винахідником електронного телебачення. 📺

*Дарина Кучережко,
студентка ЗВС групи*

YouTube

на службі у науки

- Головна
- Популярне
- Підписки

БІБЛІОТЕКА

- Історія
- Переглянути піз...
- World Mythology
- Відео, які сподо...
- Один в каное (2...

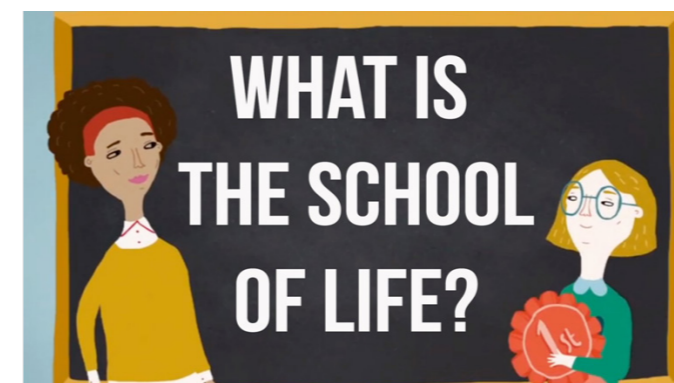
ПІДПИСКИ

- CrashCourse

Певно, не існує людей, у яких ніколи б не виникло бажання удосконалити себе, або дізнатись щось нове про навколишній світ. На щастя, в інформаційну епоху зробити це досить легко. Вашій увазі пропонуємо кілька освітніх каналів

З перекладами даних освітніх каналів все досить непогано. Усі відео від Kurzgesagt – inanutshell мають російські, а деякі навіть українські субтитри. З понад 2000 виступів на TED половина має українські субтитри. Інформацію на TED-ed і The School of life перекладає та озвучує російською мовою канал In cor cadit. Щодо української озвучки, декілька відео було перекладено Майстернею озвучення, на жаль, цей проект вже кілька місяців не подає ознак життя. Найважча ситуація з CrashCourse, субтитри українською або російською мовами мають зазвичай перші 3-4 відео курсу, а систематизованої озвучки взагалі не існує. Так чи інакше, перегляд цих освітніх каналів не лише розширить ваш світогляд, а й поглибить знання з англійської!)

The School of life

Пафосна назва цього каналу є цілком виправданою — його основна тематика присвячена проблемам та переживанням, з якими зіштовхується сучасна людина на своєму життєвому шляху. Крім цього, існують цикли відео, присвячені видатним філософам, психологам та письменникам, що дозволяє розвиватись не лише емоційно, а й інтелектуально.

Crash Course

Повноцінний освітній проект, заснований у 2011 році. Формат коротких навчальних відео, які містять гумор та прикладів з популярної культури, дозволяє займатися самоосвітою легко та весело. На каналі опубліковані курси з хімії, історії, філософії, психології, а також низка інших точних та гуманітарних наук.

TED

Тут розміщені відео, присвячені унікальним ідеям, що презентуються промовцями на однойменній конференції у форматі 10-15-хвилинного публічного виступу. Хоча багато спікерів є авторитетними вченими та відомими громадськими діячами, вони не цураються жартів та говорять про складні речі доступною мовою. Популярним є і відгалуження TED – TED-ed, на якому представлені пізнавальні анімаційні відео з довільною тематикою, TEDx Talks – тут доступні регіональні виступи у форматі TED, у тому числі й українських промовців.

Kurzgesagt – inanutshell

Невелика команда із 12 осіб створює науково-популярні відео переважно про космос та перспективи майбутнього. Досить часто після перегляду стає моторошно від усвідомлення нікчемності людини у всесвітніх масштабах. Зате у відео надзвичайно детальна і красива анімація. 🙌

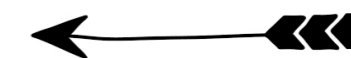
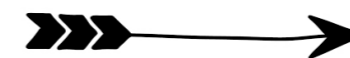
Владислав Чус,
студент ЗВС групи

NB рекомендує: Call me Cacao!

Фото: @mrs.shavlik (instagram.com)

Холодної осінньої пори, коли потреба випити чогось смачного і гарячого стрімко зростає, важливо знати заклад, де можна зігрітись і потішити себе смачненьким. Ми знаємо таке місце! Знайомтесь — **Call me Cacao**, єдиний в Україні моно-заклад, який спеціалізується на приготуванні справжнього, натурального какао.

Історія. Заклад розпочав своє існування з невеликого дерев'яного магазинчика біля пам'ятника Сагайдачному і мав назву «Чао-какао!». Його відкрили Аня Фесун, її чоловік Михайло і брат Дмитро. Ідея створення виникла раптово. Правильно приготованого какао майже ніде немає, і Дмитро спробував зварити його самостійно. Спочатку це був класичний напій, потім він додавав різні цікаві інгредієнти: перець, м'яту, кокос, банан — так з'явилися нові смаки. На початку лютого 2016 року крихітний кіоск перетворився в дивовижний «Call me Cacao».

Колектив. Досвідчений какаоар Олег розповів нам про команду закладу: «Аня відповідає за рекламу, Михайло — за стиль, а Дмитро — головний на кухні. Я прийшов до них на початку березня, десь через місяць після відкриття, і досі працюю. Ще один хлопець, Олексій, тут майже рік, дівчинка Таня, яка допомагає з прибиранням, працювала деякий час, потім навчалася і зробила перерву в роботі, а зараз знову з нами. Нещодавно до нашої родини какаоарів приєдналась Олександра. Стосунки в нас дружні, не такі формальні, як у робочого колективу, а як в щирих друзів».

Інтер'єр. Підвіконня, на якому можна зручно розташуватись, пити какао і дивитись на Поділ (звісно, якщо ви встигнете перехопити місце, адже це місце користується неабияким успіхом), зелені рослини-крихітки, меблі зі світлого дерева, автентичні закарпатські килими, затишні авторські крісла та різноманітні дрібнички (як-от розмальовки-антистрес та олівці) — все це створює неповторну дружню атмосферу, ніби ви прийшли в гості до свого старого друга. Автор інтер'єру — Михайло, і цей заклад — дебютний в його портфоліо. В інтер'єрі він поєднав елементи закарпатської та південноамери-

канської культури, де бере початок напій. Білі стіни і великі вікна роблять заклад надзвичайно світлим і просторим, не зважаючи на його відносно невелику площу.

Меню. Для вас з любов'ю приготують:

- какао (13 авторських рецептів);
- гарячий шоколад;
- лимонади і шейки з морозивом;
- домашню гранолу;
- десерти з чаї;
- солодощі від «Baker Street Bakery»;
- веганські цукерки від «BitterSweet».

Часто з'являються нові цікаві десерти і напої.

Редакція «Nota Bene» піклується про своїх читачів! Саме тому ми підвісили для вас смачне какао, яке можна забрати в закладі «Call me Cacao». Як це зробити?

1. Прочитати статтю (якщо ви дійшли до цього моменту, то чверть роботи вже виконано).
  2. Приїхати в «Call me Cacao».
  3. Сказати какаоару пароль «Nota Bene».
  4. Забрати свій смачний напій.
- Поспішайте! Підвішено лише одне какао. Встигніть першими та прийдіть до редакції нашої газети для звіту!

«Call me Cacao» знаходиться за адресою: вул. Нижній Вал, 35 (або Ніжний вал, як лагідно називають його самі какаоари). Відкрито щодня з 10:00 до 22:00. Маленький лайфхак: приходьте в будні дні з 10:00 до 13:00, коли діє знижка -20 % на какао та шоколад. Instagram: @callmecacao

Мир. Любов. Какао! 🍷

Дарина Довгоп'ята,
студентка ЗВС групи

歌
ガ
ル
タ

Карута

Що ви знаєте про Японію? Суші, самураї, аніме, роботи – ось найперші асоціації, які виникають від згадки про цю дивовижну країну. Японці уміють вражати – сучасними технологіями, чудернацькими винаходами, стародавніми звичаями і тим, як гармонійно все це поєднується у сучасній культурі. Тисячолітні традиції проходять крізь час, пристосовуються до вимог суспільства продовжують займати особливе місце у побуті цього народу.

Чи чули ви коли-небудь про каруту? Ута-карута (з японської «пісенні карти») – національна японська карткова гра, витоки якої сягають епохи Хейан, тобто VIII-XII ст. нашої ери. Традиційно для гри в каруту використовують збірку «Сто віршів ста поетів», де кожен твір має форму танка – 5 рядків та 31 склад. Це зумовлює зручність запису поезії на двох типах карток: йоміфуда (карти, що читають) та торіфуда (карти, що беруть). Йоміфуда містить зображення людей у класичному японському одязі – авторів поезій – та повний текст вірша, записаний дрібним шрифтом. На торіфуда малюнки відсутні, а текст – останні два рядки вірша з йоміфуди – великого розміру. Головна мета гри – швидше, ніж супротивник, знайти закінчення вірша.

Цікавим є те, що у звичному вигляді карута з'явилася у XVII ст., після завезення паперових карт португальцями. До того для гри використовували інші матеріали: мушлі, дерев'яні фішки, бамбукові пластини. На них зображували частини одного малюнка, рядки вірша чи пісні, які потім треба було з'єднати між собою. Саме другий варіант пізніше став підґрунтям карути.

У Середні віки існували різноманітні варіанти гри за мотивами інших ліричних творів, як от Кокінсю ута-карута та Ісе моногатарі ута-карута. Проте навіть з появою паперових карт розвага була не з дешевих, оскільки до кінця XVIII століття кожна карта виготовлялася

та розмальовувалася майстрами вручну. Дозволити собі таке могла лише аристократія. Тому згодом вміння грати в каруту стало вважатися необхідним елементом освіти для представниць знаті, а карти були серед приданого для наречених.

Сьогодні ута-карута користується популярністю у всіх верствах суспільства, незалежно від статі, віку чи професії. Знати всі твори зі збірки «Сто віршів ста поетів» – святий обов'язок кожного освіченого японця, а сама гра перестала бути просто розвагою багатіїв. Вона є невід'ємною частиною багатьох сфер суспільного життя. В Японії є традиція першого січня збиратися сімейним колом та грати у каруту, співаючи вака (пісні, до яких належить і танка) та святкуючи початок нового року.

Каруту широко застосовують у навчанні, зокрема на уроках літератури та мови, між іншим, не лише японської. Оскільки для гри необхідні

вірші, які несуть у собі культурну та історичну цінність, то освітяни заохочують ута-каруту серед студентства. Викладачі вважають, що ця гра корисна не лише для японців, а й для тих, хто хоче вивчити мову цієї країни, цікавиться мистецтвом і вміє насолоджуватися життям.

У Японії ця розвага є настільки популярною, що існують школи та клуби гри в каруту. Постійно влаштовуються національні турніри, як командні, так і одиничні, в яких поціновувачі ута-карути намагаються підвищити свій ранг і змагаються за звання найкращого. Крім того,

для найуспішніших гравців існують почесні титули: Королева – для жінки, Майстер – для чоловіка. Турніри за ці звання відбуваються щорічно та транслюються на телебаченні на рівні футболу.

Карута розвиває не лише пам'ять, увагу та наполегливість, а й допомагає підтримувати гарну фізичну форму. Гравці мають постійно відпрацьовувати рухи, легкість й точність удару, а також витривалість, оскільки на турнірах доводиться грати до 5 матчів за день.

Правила дуже прості. Для гри необхідно мінімум дві людини та читець (можна використувати аудіозапис). Гравці сідають на татамі один навпроти одного та розкладають по 25 торі-фуда (карток з останніми рядками віршів) кожен. Упродовж 15 хвилин запам'ятовують їхнє розташування у себе на стороні та збоку суперника. Потім читець починає проголошувати йоміфуда. Кожна гра обов'язково починається зі вступної поезії, яка допомагає налаштуватися. Коли лунає початок вірша, гравець має швидше, ніж опонент, знайти його кінець, причому якщо забирає його у суперника, то передає одну свою карту йому на поле. Варто зазначити, що при хибному дотику гравець отримує штрафну карту від суперника. Перемагає той, у кого раніше закінчаться карти.

Крім цих стандартних правил, існують також регіональні особливості. Наприклад, на Хоккайдо (один з головних островів Японії) популярною є карута першої строфи, в якій беруть карти вже з першого рядка вірша. Також,

на відміну від класичної версії, де можна грати лише однією рукою, карута першої строфи дозволяє використання обох рук.

До речі, саме на грі в ута-каруту побудований сюжет чудового аніме «Яскрава Чіхая». В ньому ви знайдете не лише особливості цієї гри, а й зможете побачити, що таке справжня дружба, відданість своїй справі та жага до перемоги.

Отже, карута – не просто гра. Це вікові традиції, шлях до розуміння духу минулих епох, спосіб наблизитись до прекрасного. Тож, якщо вам стало цікаво, захотілось зануритися у неймовірний світ карути – звертайтеся до групи ЗВС. У нас є українська версія цієї гри. Ми навчимо вас жити на повну! 🐾

Дар'я Троїцька,
студентка ЗВС групи

Життя після коледжу: правда чи вигадка?

Певно, у більшості студентів виникали питання «Що ж буде далі? Як вступити до вищого навчального закладу?» Зараз ви прочитаєте одкровення, так би мовити, першопрохідців спеціальності «Видавнича справа та редагування» Університетського коледжу стосовно вступу до Київського університету імені Бориса Грінченка. Це студенти Наталка Власенко, Юлія Мосейчук та Нікіта Фруктов.

Вони бігли, не озираючись. Розуміли, що цінна кожна хвилина. Сумніви, переживання, невідомість – все це відображалось на їхніх обличчях... Жартую, насправді все було не так.

Почнемо з екскурсу в минуле. 2010 року оголошують набір на щойно відкриту спеціальність «Видавнича справа та редагування». Нова не тільки спеціальність, але й викладачі, студенти – все навколо незнайоме для першокурсників. «Доходило до того, що всі профільні предмети викладав один педагог», – сміється Наталка Власенко.

Проте ставлення до «новачків» також було вельми привітне та ніжне. Куратор та викладачі допомагали як могли. «Нас буквально носили на руках», – каже аспірантка Юлія Мосейчук.

Тепер поговоримо про вступ до Університету. Після закінчення коледжу студенти здають іспити, які включають в себе питання з усіх предметів, вивчених раніше. Далі вони обирають спеціалізацію: редагування електронної літератури чи редагування друкованої книжкової літератури. Варто згадати і про академічну різницю, певно, найболючіше питання. Вона є, проте не така страшна, як її малюють. Звичайно, навчатися нелегко, доводиться багато опрацьовувати інформації самостійно. Тому часу в університеті ви будете проводити більше. «Проте це того варте», – запевняє Нікіта Фруктов.

Стосовно практики гості зазначають, що вона різна. В одному видавництві практикант може сидіти на стільці або робити каву, а в іншому дійсно редагувати тексти. Все залежить від вашого бажання та наполегливості: підійдіть до куратора практикою, запитайте детальніше

про специфіку роботи редакції, чим ви можете допомогти. Все у ваших руках! «Якщо вже ви знайшли видавництво, яке вам до вподоби, проте запрошення прийти на практику так і не отримали, треба постійно про себе нагадувати. Декілька разів відмовлять, але в кінцевому рахунку ви отримаєте бажане. Якщо говорити про передачу досвіду, то звісно ж не всі будуть розповідати про омріяну професію з захопленням. Тому доведеться проявити ініціативу, знайти верстальника та коректора і вже з перших уст дізнатися про специфіку роботи. Ми з Юлею і конверти клеїли, і книжки розвозили. Але всі ці етапи були для нас корисними», – радить Нікіта Фруктов.

«Ви маєте розуміти, що якщо ви просто прийшли у видавництво, навіть якщо там стоїть три комп'ютери, дві жіночки і квітка на підвіконні, для вас це вже буде дивом. Можливість зануритись у процес створення книги чи газети, це вже великий плюс», – додає Юлія Мосейчук. З приводу роботи аспіранти кажуть, що влаштуватися на роботу важко. І не всі випускники спеціальності «Видавнича справа та редагування» працюють за фахом. Можна вести сторінку у соціальних мережах, як це робить Наталка Власенко, можна працювати журналістом, деяким щастить знайти роботу у видавництві, як Нікіті Фруктову.

«Важливо практикуватися! І починати слід якомога раніше, адже тільки на практиці ви зможете зрозуміти процес редагування», – зазначає Юлія Мосейчук. Отже, не бійтесь бути наполегливими та вигадливими. Пам'ятайте, що майбутнє у ваших руках. 🐾

Катерина Леляк,
студентка ЗВС групи

Дівчина на ім'я Осінь

Пастельними фарбами вкрились
київські вулички,
Запах кави стоїть, як туман.
З романтичним відтінком настрою,
Я ловлю цей осінній шарм.
Різкий подих холодного вітру
Стер із пам'яті літню жару.
Каплі з неба змивають зелень,
Залишаючи лиш іржу.
Вона увірвалася так нагло і нарвано,
Розігнавши усіх птахів.
Немовби дівчина-хуліганка
Здіймала бурі в погожі дні.
Їй до вподоби шуміти ночами,
Бити по стріхах дощем густим,
Стелити землю листям багряним,
Люто громом будити весь світ.
Ми можемо не любити Осінь,
Ховатись вдома від щедрих злив,
Та слід визнавати єдине правило —
Маленька Осінь бушує у всіх.

*Анна-Іліана Нагорняк,
студентка ЗВС групи*

***

Привіт, весняний птах,
Часом хочу бути як і ти –
На рівні з вільним вітром
Сягати висоти.

Так, я колись вважав,
Що ніби знаю, як тече буття,
Та тепер, я немов пташина,
Що у клітці жадає в небеса...

Та здається, що мій фенікс
Почав битву за життя,
Він мені кричить: Вставай!
Борись! Грати розламай!

Небесні родимки

Про небесні родимки та місячні шрами,
Про те, як плаче небо перлинками
Від щастя.
Про сонячний вітер, що жене пил зірок,
Замріявся і розгубив їх по Всесвіту.
Про холодну й всеосяжну Темінь,
Яка м'яко огортає наші плечі.
Про те, як хочу захлинутись там,
Посеред порожнього Нічого, і все одно,
Або ж перетворитися на попіл
У вогненному диханні Сонця,
Віднестися Пустотою аж до краю Всеосяжності,
Впасти на самісіньке дно Темноти,
Або вдаритися об стелю Вічності.
Про зворотний бік Місяця,
На якому живе загублена пам'ять.
Про те, як не відпускає земне тяжіння,
Тримає руку повітряними цвяхами,
І про те, як невідворотно настає День,
Стираючи небесні родимки та місячні шрами,
Я розповім тобі.

*Олена Грикун,
студентка ЗПР групи*

Іди, рвися через біль,
Та гострі леза людських слів,
Воля коштує цих шрамів,
Свобода коштує цих сліз,
Що проливаєш мов востаннє,
Як лунає крик в душі...

Ти! Так Ти! Я твій талант і я повстав,
Аби ти перевернув сей світ.
Тож себе знов ти упізнай,
Йдучи за світлом мрій,
Аби вогонь твій запалав,
Аби відчув ти цвіт в душі,
Музиканте! Повставай!
Живи!... Аби квітнули світи...

*Нікіта Татарнєв,
студент ЗПР групи*

Редакція «Nota Bene» відкрита до співпраці з викладачами та студентами.
Якщо вам є що розказати, чим поділитися, то ми з радістю допоможемо.
Чекаємо на ваші листи: notabene.kubg.edu.ua@gmail.com